City of blinding lights

Per EloiA el dg., 09/09/2007 - 09:00

Ciutat de llums resplandents

U2

-

How to dismantle an athomic bomb

Lletra original

The more you see the less you knowThe less you find out as you goI knew much more then than I do now Neon hearts, dayglo eyesA city lit by firefliesThey're advertising in the skiesFor people like usAnd I miss you when you're not aroundI'm getting ready to leave the groundOh, you look so beautiful tonightIn the city of blinding lightsDon't look before you laughLook ugly in a photographFlash bulbs, purple irisesThe camera can't seeI've seen you walk unafraidI've seen you in the clothes you made Can you see the beauty inside of me? What happened to the beauty I had Inside of me?And I miss you when you're not aroundI'm getting ready to leave the groundOh, you look so beautiful tonightIn the city of blinding lightsTime, timeTime, timeTime won't leave me as I am But time Won't take the boy out of this manOh, you look so beautiful tonightOh, you look so beautiful tonightOh, you look so beautiful tonightYeah, in the city of blinding lightsThe more you know the less you feel Some pray for others steal Blessings not justFor the ones who kneel, luckily

Lletra traduïda

Cuanto mas ves menos sabesMenos averiguas cuanto mas avanzasSabía mucho mas antes de lo que sé ahora Corazones de neón, ojos resplandecientes Una ciudad se ilumina por luciérnagasQue ponen publicidad en los cielosPara gente como nosotrosY te echo de menos cuando no estás cercaMe estoy preparando para dejar la tierraOh, estás tan bonita esta nocheEn la ciudad de las luces cegadorasNo mires antes de reírteSales fea en una fotografíaLa bombilla del flash, lirios púrpurasQue la cámara no puede verTe he visto caminar sin miedoTe he visto con las ropas que tu hiciste ¿Puedes ver la belleza dentro de mi?¿Lo que ocurrió con la belleza que tuveDentro de mí? Y te echo de menos cuando no estás cercaMe estoy preparando para dejar la tierraOh, estás tan bonita esta nocheEn la ciudad de las luces cegadorasEl tiempo, el tiempoEl tiempo, el tiempoEl tiempo no me dejará así como estoyPero el tiempo No sacará al chico de este hombreOh, estás tan bonita esta nocheOh, estás tan bonita esta nocheOh, estás tan bonita esta nocheSi, en la ciudad de las luces cegadorasCuanto mas sabes menos sientes Algunos rezan por el robo de otros Las bendiciones no son solo Para aquellos que se arrodillan, por suerte

... cercant campanes en la ciutat

La cançó parla de la troballa de quelcom autèntic en mig d'una ciutat que aliena, plena de llums, en la que, quan més avances menys entens. Contemplar la bellesa de l'estimada ens fa tornar a una mena d'estat originari on les coses ténen sentit, són bones i belles.Per a poder arribar a aquest estat cal veure-hi més enllà alhora que hom no defuig de l'entorn. És escombrant que la mestressa de casa troba la moneda perduda (Lc 15, 8-10). Per trobar allò autèntic cal saber contemplar allò més proper:

Les campanes del temple (Anthony de Mello)

El temple havia estat construït en una illa, i tenia un miler de campanes. Campanes grosses i petites foses pels millors artesans del món. Quan bufava el vent o batia la tempesta, totes les campanes repicaven una simfonia que encantava tots els qui l'escoltaven.Però, al cap dels segles, l'illa s'havia enfonsat a l'oceà i, també, les campanes del temple. Una antiga llegenda assegurava que les campanes continuaven repicant sense parar i que qualsevol que escoltés podria sentir-les. Mogut per aquesta llegenda, un jove recorregué milers de milles, decidit a escoltar aquelles campanes. Estigué assegut durant dies a tocar de mar, enfront de l'illa desapareguda i escoltà amb molta atenció.Però l'única cosa que sentia era el soroll del mar. Féu tots els esforços possibles per tapar-lo, però tot fou envà: el soroll del mar semblava inundar el món.Persistí en el seu intent durant setmanes. Quan l'envaí la desesperança, tingué ocasió d'escoltar els savis del poble, que parlaven amb unció de la misteriosa llegenda. Aleshores el seu cor s'inflamava...per a recaure en el desencoratjament quan, després de noves setmanes d'esforç, no obtingué cap resultat.Per fi decidí desistir del seu intent. Potser ell no estava destinat a escoltar les campanes. 0 potser no fóra certa la llegenda. Era el darrer dia d'estada allí i decidí acudir una darrera vegada al seu observatori, per dir adéu al mar, al cel, al vent i als cocoters.S'estirà damunt la sorra i per primera vegada escoltà el so del mar.Aviat restà tan absort amb aquell so que tot just si era conscient de sí mateix. Tan profund era el silenci que produïa el so. I enmig d'aquell silenci, el sentí! El repicar d'una campaneta, seguit pel d'una altra, i una altra, i una altra...! de seguida totes i cadascuna de les mil campanes del temple repicaven en una gloriosa harmonia, i el seu cor es veié absort en un èxtasi joiós.